

اعتیاد (بخش ششم)

Addiction(6)

Ark G

چگونه با اعتیاد مبارزه کنیم: (۱)

گرچه مدت مدیدی است که روشهای مختلفی برای مبارزه با اعتیاد صورت گرفته است ولی نتیجه مطلوبی بدست نیامده و متأسفانه روز بروز بر تعداد معتادان افزوده میشود. باید علت شکست را بررسی نمود که اولاً "روش مبارزه صحیح نبوده و ثانياً" سبک زندگی و شرایط اجتماعی زمینه را برای ابتلای مجدد فراهم نموده است. اگر شرایط اجتماعی تغییر نیابد برنامه های مبارزه با اعتیاد به جایی نمیرسد. دلیل عدم ترک همه معتادانی که به مراکز بازپروری مراجعه مینمایند را میتوان به نقص برنامه یا وجود شرایط نامناسب اجتماعی و یا تغییر نیافتن خصوصیات شخصیتی معتادان نسبت داد. وجود دوستان ناباب در بازیافتگان نمایانگر وجود عوامل سرایت اعتیاد در سطح جامعه است. برنامه مبارزه با اعتیاد نمیتواند محدود به بازیافتگی معتادان باشد بازیافتگی معتادان جزئی از برنامه مبارزه با اعتیاد است. مبارزه ای همه جانبه در زمینه شخصیتی اجتماعی و فرهنگی لازم است تا اعتیاد را ریشه کن نماید. تا زمانیکه زمینه اجتماعی اعتیاد از بین نرود و افراد از نظر شخصیتی به استقلال فردی و بازیابی ارزش خویش دست نیابند اعتیاد از بین نمیرود.

بیاد داشته باشید که همیشه پیشگیری بر درمان ارجح است. مبارزه با اعتیاد در صورتی با موفقیت همراه میگردد که اولاً "بر پیشگیری تاکید نماید و ثانياً" زمینه اجتماعی سیاسی اعتیاد را از بین ببرد و ثالثاً "رولبط خانوادگی را تصحیح نماید و رابعاً" به بازیافتگی معتادان ختم شود. برای پیشگیری از اعتیاد بایستی افکار عمومی را روشن ساخت و خطرات مواد مخدر را به آنان گوشزد نمود و از پخش و توزیع مواد مخدر جلوگیری کرد. بایستی به تامین شغل و درآمد جوانان اقدام نمود و زمینه مناسبی برای سلامت روانی آنان ایجاد نمود. باید آینده زندگی را برای آنان ترسیم نمود و روابط آنانرا با جامعه و خانواده تصحیح نمود. در تمامی دنیا برنامه مبارزه با اعتیاد یک وظیفه سیاسی اجتماعی تلقی میگردد.

اعتیاد یک بیماری مسری است و در کشورهایی که امکان دستیابی به مواد مخدر آسان و امکان حمل و نقل از کشورهای همسایه بهسولت انجام میگردد در صورتی میتوان از پخش و توزیع آن جلوگیری کرد که یک همایش عمومی صورت پذیرد.

همگام با مبارزه همه گیر و عمومی لازم است که فرهنگ اعتیاد نیز از بین برود. فرهنگ اعتیاد تبلیغات نادرستی است که بوسیله دوستان و معتادان در زمینه مفید بودن برخی از مواد مخدر صورت میپذیرد. اعتیاد یک بلای اجتماعی است و اگر ماده مخدر به فرد نرسد یا فرهنگ اعتیاد بوسیله دوستان و معتادان بفرد منتقل نشود او بدام اعتیاد نمی افتد. البته در این میان باید از خلاء معنوی و احساس پوچی و تهی بودن غافل نبود. اگر جامعه هدف روشنی را تعقیب نکند و افراد را بسمت ایده آل انسانی و کمال بخش پیش نبرد آنان احساس تهی بودن میکنند و بعالم خیال و وهم و مواد مخدر پناه میبرند.

سیاست استعمارگران در کشورهای جهان سوم همواره با نوعی استعمار فکری و وابستگی همراه بوده و هست و پخش مواد مخدر و آلوده ساختن مردم به این بلای اعتیاد گامی در جهت وابستگی فکری و رکود است ولی تا چه اندازه این کشورها پادزهری برای این زهر کشنده تدریجی تدارک دیده اند. اوضاع آشفته اجتماعی و نبودن معیارهای مشخص و جهت و هدف روشن گشایش بزرگراه وسیعتری برای گرایش بیشتر به اعتیاد است. اگر جامعه جوان را بحال خود رها کند و آنانرا در جهت سالم و سازنده راهنمایی نکند و برنامه های مناسبی برای کار و فراغت آنان پیش بینی نکند و در تمام مراحل رشد به هدایت و جهت دادن آنان نپردازد عملاً "امکان آلوده شدن به اعتیاد و منحرف شدن و بزهکاری برایشان مهیا میگردد. وظیفه جوامع است که همه جوانب را پیش بینی کند و از مسئولیت خطیر خود غافل نماند و بدانند چه خوراکی به جوانان میدهد و چه چیزی از آنان انتظار دارد. بدون برنامه ریزی صحیح انتظار پیشرفت و کمال مطلوب از جوانان نمیروند.